

Arrest

nr. 85 376 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2012 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn, half Russisch half Oekraïens van origine, en afkomstig uit de stad Uzin gelegen in de provincie Kiev. Tijdens de Oranjerevolutie nam u actief deel aan manifestaties. U werd toen een keer gearresteerd en ondervraagd door de politie. Sinds 2005 was u ook actief lid van de politieke partij "Congress of Ukrainian Nationalists". Omwille van uw politieke activiteiten kreeg u echter geen appartement waar u normaal gezien recht op had, aangezien u in 1986 als militair had deelgenomen aan de opruimingswerken na de kernramp in Tsjernobyl. Sinds eind 2006

had u ook problemen met de burgemeester van de stad Uzin, A.A.(...), en met de plaatselijke politiechef, P.(...). U wilde uw eigen paddenstoelenkwekerij beginnen. Daarom kocht u een oude hangar voor vliegtuigen. De burgemeester eiste echter dat u deze ruimte aan hem zou verkopen. U weigerde dit te doen. Daarnaast had u tijdens de verkiezingen ook de politieke tegenstander van de burgemeester gesteund. Ongeveer twee maanden nadat de burgemeester u gevraagd had om de hangar aan hem te verkopen, werd u op een avond op straat in elkaar geslagen door onbekende personen. U werd daarna ook verschillende keren gearresteerd door de politie en telkens gedurende een nacht vastgehouden. Er werd een burgerlijke strafzaak tegen u aangespannen wegens overtreding van de openbare orde. Uiteindelijk stond u de hangar aan de burgemeester af. Hij eiste dat u het land zou verlaten en nooit meer zou terugkeren. U vond werk in een bedrijf in Tsjechië. Op 14 november 2007 vertrok u naar Tsjechië waar u ongeveer twee jaar legaal verbleef. Na uw vertrek vernam u van uw moeder dat de burgemeester nog bij haar was langsgekomen en ermee gedreigd had om u en uw dochter iets aan te doen als u zou terugkeren. Ongeveer twee jaar later sloot het bedrijf waar u werkte waardoor u niet langer in Tsjechië kon blijven. Eind 2009 vertrok u naar Frankrijk met de bedoeling om vandaaruit verder naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, maar omdat u niet over geldige reisdocumenten beschikte werd u aan de grens tegengehouden. U was toen ernstig ziek en verbleef twee weken in een ziekenhuis in Calais. Daarna vroeg u asiel aan bij de Franse autoriteiten. Uw asielaanvraag werd echter geweigerd. In december 2010 kwam u naar België. U vroeg asiel aan op 20 december 2010.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw internationaal paspoort, uw rijbewijs met bijgevoegde bestuurdersfiche, uw lidkaart van de politieke partij "Congress of Ukrainian Nationalists", een kopie van uw binnenlands paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw militair boekje, twee attesten van woonstregistratie, een gelegaliseerde kopie van een attest met betrekking tot uw deelname aan de opruimingswerken na de kernramp in Tsjernobyl, documenten in verband met uw asielaanvraag in Frankrijk, een medische attest van een ziekenhuis in Calais, een busticket Tsjechië-Londen, een treinticket Lille-Brussel, documenten van de grenscontrole van het Verenigd Koninkrijk, een kaartje met uw rijksregisternummer in Tsjechië, uw sociale zekerheidskaart in Tsjechië, en uw arbeidsovereenkomst in Tsjechië.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omwille van problemen met de burgemeester van Uzin en de plaatselijke politiechef (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 3). Daarnaast vreest u bij terugkeer naar uw land ook vervolging vanwege de autoriteiten omwille van uw vroegere politieke activiteiten en uw lidmaatschap van de partij "Congress of Ukrainian Nationalists" (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 10).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te verkrijgen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u hierover onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen. U verklaarde weliswaar van uw moeder vernomen te hebben dat de burgemeester en de politiechef nog steeds in functie zijn. U stelde er zeker van te zijn dat u bij terugkeer onmiddellijk gearresteerd zou worden. Behalve dat uw moeder ongeveer een jaar na uw vertrek naar Tsjechië in november 2007 nog door de burgemeester gewaarschuwd werd dat u niet mocht terugkeren, kon u in verband met uw vervolgingsprobleem echter geen recente concrete informatie geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 3, 5, 9). U ging er gewoon van uit dat u bij eventuele terugkeer naar uw land opnieuw problemen zou krijgen met de burgemeester en de politiechef, omdat u van uw dochter vernomen had dat ze uit angst het huis van uw moeder na haar overlijden in januari 2012 verkocht heeft en momenteel in Kiev woont. Toen u vervolgens gevraagd werd of uw dochter dan recent effectief bedreigd werd door deze personen, kon u hier merkwaardig genoeg niet op antwoorden. U stelde dan eigenlijk niet zeker te weten om welke reden uw dochter het huis verkocht had. U dacht slechts dat dit verband hield met uw problemen. U verklaarde weliswaar dat u van haar vernomen had dat iemand op een keer heeft getracht om de deur te forceren, maar u was er niet zeker van of dit incident met uw problemen te maken had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 13). Dergelijke vage verklaringen zijn toch weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u sinds uw vertrek uit Oekraïne regelmatig contact onderhield met uw moeder en uw dochter (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 2-3). Verder verklaarde u ook dat u bij terugkeer naar Oekraïne vervolging vreest omwille van uw vroegere politieke activiteiten en uw lidmaatschap van de partij "Congress of Ukrainian Nationalists". Ook hierover kon u echter geen concrete informatie

verschaffen. Zo was u er niet zeker van of u momenteel al dan niet effectief gezocht wordt door de autoriteiten en of er enige concrete beschuldigingen zijn tegen u. U bleek zelfs niet eens op de hoogte te zijn van de actuele vervolgingssituatie voor leden van deze partij. U verklaarde niet te weten of uw vroegere partijgenoten momenteel al dan niet problemen hebben met de autoriteiten. Meer nog, u stelde dat u zich hierover niet geïnformeerd hebt, omdat het u niet interesseerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 10-11). Ook met betrekking tot uw problemen met de plaatselijke autoriteiten van uw stad, verklaarde u dat u uw familieleden niet om meer informatie gevraagd hebt, maar dat u er gewoon van uit ging dat de situatie niet veranderd was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 9). Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien is uit uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 5, 12) gebleken dat uw moeder zich in 2010 nog enkele keren tot de plaatselijke autoriteiten gewend heeft om officiële documenten op uw naam aan te vragen die ze blijkbaar ook zonder enig probleem verkregen heeft, zoals blijkt uit de door u voorgelegde twee attesten van woonstregistratie en het rijbewijs met bijhorende bestuurdersfiche. U had er geen weet van of haar eventueel vragen werden gesteld waarom ze deze documenten nodig had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 12). Hieruit blijkt dan ook niet dat u in de specifieke negatieve aandacht van de autoriteiten zou staan. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot uw aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit uw verklaringen is toch gebleken dat er tegen u een burgerlijke strafzaak werd aangespannen en dat u werd veroordeeld tot het betalen van een boete (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 7, 13). Verder verklaarde u ook dat u naar aanleiding van uw problemen met de burgemeester van Uzin een brief geschreven hebt naar Julia Timoshenko die op dat moment eerste minister was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 8). Van een asielzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort, uw rijbewijs met bijgevoegde bestuurdersfiche, de kopie van uw binnenlands paspoort, de kopie van uw geboorteakte, twee attesten van woonstregistratie, en de kopie van uw militair boekje bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De overige door u voorgelegde documenten bevatten evenmin enige informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Het kaartje met uw rijksregisternummer in Tsjechië, uw sociale zekerheidskaart in Tsjechië, en uw arbeidsovereenkomst in Tsjechië bevestigen enkel uw verblijf en werkzaamheden in Tsjechië. De documenten in verband met uw asielaanvraag in Frankrijk, het medisch attest van een ziekenhuis in Calais, het busticket Tsjechië-Londen, het treinticket Lille-Brussel, en de documenten van de grenscontrole van het Verenigd Koninkrijk bevatten informatie met betrekking tot uw reis naar Frankrijk, uw verblijf en uw asielaanvraag in Frankrijk, en uw reis naar België. Uw lidkaart van de politieke partij "Congress Of Ukrainian Nationalists" toont uw lidmaatschap van deze partij aan. De gelegaliseerde kopie van het attest tenslotte bevestigt uw deelname aan de opruimingswerken na de kernramp in Tsjernobyl.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het vertrouwensbeginsel. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en wenst er op te wijzen dat hij een zeer uitgebreide stukkenbundel voorlegt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) alwaar reeds een bewijs uit kan worden gehaald omtrent zijn identiteit en problemen die hij mocht ondervinden.

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal zijn relaas klaarblijkelijk niet ongeloofwaardig acht en hem enkel verweten wordt dat hij nadien onvoldoende pogingen heeft ondernomen om informatie in te winnen omtrent zijn vervolgingsproblemen.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal er terecht van uit gaat dat het vervolgingsprobleem zich wel heeft voorgedaan. Verzoeker benadrukt dat hij sedert 2009 in Frankrijk is terecht gekomen alwaar hij ernstig ziek werd en bovendien zijn asielaanvraag werd geweigerd. Verzoeker voert aan dat hij althans een terechte vrees uitoefent dat de problemen die hij heeft gekend met de burgemeester blijven bestaan zolang de burgemeester van Uzin ook aan de macht blijft, daar het volgens hem logisch is dat deze problemen niet zouden verdwijnen indien dezelfde machthebbers nog steeds het bewind bepalen in zijn streek.

Verzoeker stelt niet akkoord te zijn met de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij onvoldoende pogingen heeft ondernomen tot inwinnen van informatie. Hij meent dat er geen voldoende rekening werd gehouden met bijkomende verklaringen waarbij de bijkomende stukken volgens hem voldoende aantonen dat hij wel waarheidsgetrouw is.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad van 16 augustus 2012 met arrestnummer 65.597 en citeert hieruit een onderdeel.

Hij verwijst naar zijn lidkaart die hij heeft neergelegd en stelt dat dit volgens hem een begin van bewijs is met betrekking tot zijn asielrelaas en argumenteert dat zijn verklaringen niet kunnen ontkend worden door de Raad van State.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert aan dat de minister van Binnenlandse Zaken en de commissaris-generaal de plicht hebben om hun beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtsleer hieromtrent.

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang van beide middelen zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze samen behandelen in onderstaande analyse.

2.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 februari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. De Raad meent dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). In zoverre de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel als een ontvankelijk middel in de zin van het 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat

verzoeker hoe dan ook met geen enkel concreet element aantoont dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

2.5. De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad verwijst vooreerst naar de motivering van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat er wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vage verklaringen en zijn nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in zijn situatie in zijn land van herkomst en dit afbreuk doet aan zijn beweerde vrees voor vervolging. Er wordt eveneens gewezen op het feit dat zijn moeder zich in 2010 enkele keren heeft gewend tot de plaatselijke autoriteiten om officiële documenten op zijn naam te vragen en deze zonder enige problemen heeft verkregen. Verder wordt er vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot zijn vervolgingsfeiten. Ook de neergelegde documenten werden niet van die aard geacht dat ze afbreuk doen aan de overige argumenten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in tegenstelling tot wat verzoeker stelt het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk acht.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De redenering van de verwerende partij dat er van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten kan dan ook worden gevolgd.

Uit het verhoorverslag blijkt inderdaad dat verzoeker in verband met zijn vervolgingssituatie, met name zijn beweerde actuele vrees voor vervolging geen enkel concreet element kon aanvoeren behoudens een beweerde waarschuwing van de burgemeester aan zijn moeder die dateert van 2007. Verzoeker verklaarde dat zijn dochter in 2012 uit schrik het huis verkocht, maar verzoeker wist niet of zijn dochter recentelijk werd bedreigd door de burgemeester of politiechef met wie verzoeker problemen heeft gehad. Verder dient er opgemerkt dat verzoeker zijn problemen linkt aan het feit dat hij tijdens de verkiezingen de politieke tegenstander steunde van de burgemeester en hij legt zijn lidkaart van de politieke partij "Congress of Ukrainian Nationalists" neer. Het feit dat verzoeker zelf zijn problemen linkt aan het lid zijn van een politieke partij en dan geen weet heeft van het feit of er iemand van zijn vroegere partijgenoten ook dergelijke problemen heeft gehad met de autoriteiten komt zijn beweerde vrees voor vervolging niet ten goede. Verzoeker verklaart bovendien dat hij hierin niet geïnteresseerd is. De Raad verwijst dienstig naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te verkrijgen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u hierover onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen. U verklaarde weliswaar van uw moeder vernomen te hebben dat de burgemeester en de politiechef nog steeds in functie zijn. U stelde er zeker van te zijn dat u bij terugkeer onmiddellijk gearresteerd zou worden. Behalve dat uw moeder ongeveer een jaar na uw vertrek naar Tsjechië in november 2007 nog door de burgemeester gewaarschuwd werd dat u niet mocht terugkeren, kon u in verband met uw vervolgingsprobleem echter geen recente concrete informatie geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 3, 5, 9). U ging er gewoon van uit dat u bij eventuele terugkeer naar uw land opnieuw problemen zou krijgen met de burgemeester en de politiechef, omdat u van uw dochter vernomen had dat ze uit angst het huis van uw moeder na haar overlijden in januari 2012 verkocht heeft en momenteel in Kiev woont. Toen u vervolgens gevraagd werd of uw dochter dan recent effectief bedreigd werd door deze personen, kon u hier merkwaardig genoeg niet op antwoorden. U stelde dan eigenlijk niet zeker te weten om welke reden uw dochter het huis verkocht had. U dacht slechts dat dit verband hield met uw problemen. U verklaarde weliswaar dat u van haar vernomen had dat iemand op een keer heeft getracht om de deur te forceren, maar u was er niet zeker van of dit incident met uw problemen te maken had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 13). Dergelijke vage verklaringen zijn toch weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u sinds uw vertrek uit Oekraïne regelmatig contact onderhield met uw moeder en uw dochter (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 2-3). Verder verklaarde u ook dat u bij terugkeer naar Oekraïne vervolging vreest omwille van uw vroegere politieke activiteiten en uw lidmaatschap van de partij "Congress of Ukrainian Nationalists". Ook hierover kon u echter geen concrete informatie verschaffen. Zo was u er niet zeker van of u momenteel al dan niet effectief gezocht wordt door de autoriteiten en of er enige concrete beschuldigingen zijn tegen u. U bleek zelfs niet eens op de hoogte te zijn van de actuele vervolgingssituatie voor leden van deze partij. U verklaarde niet te weten of uw vroegere partijgenoten momenteel al dan niet problemen hebben met de autoriteiten. Meer nog, u stelde dat u zich hierover niet geïnformeerd hebt, omdat het u niet interesseerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 10-11). Ook met betrekking tot uw problemen met de

plaatselijke autoriteiten van uw stad, verklaarde u dat u uw familieleden niet om meer informatie gevraagd hebt, maar dat u er gewoon van uit ging dat de situatie niet veranderd was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/02/2012, p. 9). Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.(...)”

Dit onderdeel van de motivering wordt geschraagd door het verhoorverslag dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt. De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegt aangaande zijn beweerde vrees voor vervolging en ook zeer weinig concrete informatie kan verschaffen aangaande zijn huidige situatie ondermijnt logischerwijze zijn beweerde vrees voor vervolging. Bovendien verklaart verzoeker zelf regelmatig contact te hebben gehad met zijn dochter en zijn moeder en is het dus redelijk van verzoeker te verwachten op de hoogte te zijn betreffende de evolutie van zijn problemen. Verder dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn moeder zich in 2010 heeft gewend tot de plaatselijke autoriteiten om documenten te bekomen op zijn naam en zij dit zonder problemen heeft bekomen wat wederom een element is die afbreuk doet aan zijn beweerde vrees voor vervolging (verhoorverslag pagina 5 en 11).

Uit het verhoorverslag blijkt eveneens dat verzoeker op de vraag waarom hij denkt dat hij nu nog problemen zal ondervinden omwille van zijn lidmaatschap en deelname aan de revolutie het volgende antwoordde: *“Ik weet het gewoon”* (verhoorverslag pagina 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen is de Raad van mening dat de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker niet aannemelijk is. Het gegeven dat verzoeker sinds 2009 in Frankrijk was terecht gekomen en hij ernstig ziek werd en zijn asielaanvraag aldaar werd geweigerd doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen en bovendien heeft verzoeker ook tijdens zijn latere verblijf in België geen inspanningen gedaan teneinde meer informatie te bekomen over zijn problemen in zijn land van herkomst.

Verder merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing op zich niet kan leiden tot de vaststelling dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen en de bijkomende stukken die hij heeft neergelegd.

De Raad verwijst volledigheidshalve naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing aangaande de neergelegde stukken die luidt als volgt:

“(...)De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort, uw rijbewijs met bijgevoegde bestuurdersfiche, de kopie van uw binnenlands paspoort, de kopie van uw geboorteakte, twee attesten van woonregistratie, en de kopie van uw militair boekje bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De overige door u voorgelegde documenten bevatten evenmin enige informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Het kaartje met uw rijksregisternummer in Tsjechië, uw sociale zekerheidskaart in Tsjechië, en uw arbeidsovereenkomst in Tsjechië bevestigen enkel uw verblijf en werkzaamheden in Tsjechië. De documenten in verband met uw asielaanvraag in Frankrijk, het medisch attest van een ziekenhuis in Calais, het busticket Tsjechië-Londen, het treinticket Lille-Brussel, en de documenten van de grenscontrole van het Verenigd Koninkrijk bevatten informatie met betrekking tot uw reis naar Frankrijk, uw verblijf en uw asielaanvraag in Frankrijk, en uw reis naar België. Uw lidkaart van de politieke partij “Congress Of Ukrainian Nationalists” toont uw lidmaatschap van deze partij aan. De gelegaliseerde kopie van het attest tenslotte bevestigt uw deelname aan de opruimingswerken na de kernramp in Tsjernobyl.(...)”

Verzoeker verwijst louter naar de neergelegde stukken doch brengt geen enkel concreet element aan teneinde de bovenstaande motivering omtrent deze documenten in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar een arrest van de Raad wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal en de Raad het asielrelaas van verzoeker getoetst hebben ten aanzien van het land van zijn nationaliteit verzoeker, namelijk Oekraïne, en het is dan ook niet duidelijk wat verzoeker met de vermelding van dit arrest wil bewijzen of inroepen.

Verzoekers argumentatie bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS